

ВДОСКОНАЛЕННЯ УПРАВЛІННЯ ПОТЕНЦІАЛОМ РОЗВИТКУ БАНКІВСЬКОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ

Челомбїтько Т.В., науковий співробітник

Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна

В роботі висвітлюються проблеми державного регулювання діяльності вітчизняного банківського сектору. Запропоновано комплексну програму вдосконалення управління банківським сектором національної економіки. Надано конкретні пропозиції щодо удосконалення механізму державного регулювання банківської діяльності.

Ключові слова: потенціал банківського сектору, розвиток, державне управління, економічна політика, капіталізація.

Постановка проблеми. Сучасне нестабільне становище української економіки вимагає нових, науково обґрунтованих, дієвих методів, заходів, інструментів управління та організації діяльності банківського сектору економіки, які мають сприяти його подальшому розвитку, і розкриття потенційних можливостей. Недостатній рівень якості управління розвитком банківського сектору в Україні в період трансформаційної кризи став досить поширеним явищем, про що свідчить погіршення показників, пов'язаних з оцінкою надійності та ліквідності банків. Така ситуація є досить загрозливою на мікро- та макрорівні, що зумовлює необхідність удосконалення елементів системи управління потенціалом банківського сектору, які б відповідали цілям грошово-кредитної політики, сучасним умовам господарювання та здійснювали стимулюючий вплив на економічне зростання держави.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питанням ефективного управління банківським сектором економіки та його впливу на розвиток

національного господарства присвячено чимало праць вітчизняних економістів, зокрема В. Гейця [1], І. Сала [2], В. Міщенко [3], та зарубіжних учених: С. Орлова [4], Р. Холта [5], Дж. Ван Хорна [6] та ін. Незважаючи на велику кількість праць, присвячених цій проблематиці, окремі її аспекти ще недостатньо розроблені та потребують поглибленого дослідження й узагальнення з урахуванням аналізу теорії та сучасної господарської практики.

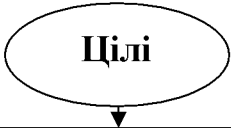
Метою статті є визначення шляхів державного управління потенціалом банківського сектору України.

Виклад основного матеріалу. Оскільки банківський сектор є невід’ємною складовою національної економіки, то без її функціонального внеску уповільнюється реалізація загальноекономічних цілей державної економічної політики. Ми вважаємо, що для включення можливостей банківського сектору до вирішення проблем економічного розвитку в країні потрібен відповідний рівень державного управління, тобто застосування органами державного управління економікою науково-обґрунтованих методів та інструментів впливу на розвиток потенціалу банківської системи.

Проведений аналіз проблем функціонування банківського сектору дозволив визначити проблеми економічного розвитку країни, та на основі цього нами запропоновано комплексну програму вдосконалення управління банківським сектором національної економіки, яка представлена на рис. 1.

Ця програма дозволяє обґрунтувати цілі й завдання державного управління та регулювання банківської діяльності на сучасному етапі ринкових перетворень та інтеграції у світові фінансові ринки. Згідно з цією програмою надані конкретні рекомендації для досягнення поставлених цілей та розв’язання необхідних завдань.

Завдання між суб’єктами управління банківським сектором розподілено згідно з масштабом їх реалізації.



Цілі

1. Становлення й розвиток потужної та стабільної банківської системи.
2. Використання всіх потенційних можливостей для найповнішого розкриття потенціалу банківського сектору.
3. Запобігання наслідкам системних криз та їх ліквідація.
4. Інтеграція банківської системи в європейські та світові фінансові ринки.



Рис. 1. Комплексна програма вдосконалення управління банківським сектором національної економіки*

- Розроблено автором

•

До завдань першого рівня віднесено ті, що потребують для свого розв'язання інструменти макрорівня та повноваження органів державного управління. Ми вважаємо, що розв'язання поставлених завдань стосовно банківської діяльності

є необхідним із точки зору реалізації державної економічної політики щодо управління потенціалом банківського сектору.

Підвищення рівня капіталізації банківської системи – одне з найважливіших завдань управління банківським потенціалом. Дослідження показує, що для підвищення капіталізації банківської системи, по-перше, потрібно продовжувати зважено використовувати такий інструмент як мінімальні вимоги до капіталу банків. По-друге, необхідною є робота в напрямі створення умов для диверсифікації портфеля активів банків, зниження ризикованості бізнесу та нарощування прибутку. Оптимальним методом підвищення капіталізації банків, на нашу думку, слід вважати публічне розміщення акцій (IPO) на відкритому фінансовому ринку, що дасть банкам змогу підвищити свою інвестиційну привабливість.

В сучасних умовах шляхами зростання рівня капіталізації банків є збільшення показника адекватності капіталу через консолідацію банківської системи України (консорціумне кредитування, створення банківських об'єднань, злиття банків, їх реорганізація). Проте це неможливо здійснити без упровадження відповідних заходів НБУ та вдосконалення нормативної бази, яка б визначала процедуру консолідації банків. На даний момент процес реорганізації банків регулюється главою 5 Закону України «Про банки та банківську діяльність» [7], що містить 4 статті. Звичайно, крім об'єктивних причин, що заважають процесу консолідації банків, є і суб'єктивні, зокрема – небажання головних акціонерів зливатися з іншими банками [8, с. 103]. Виходом із цієї ситуації може бути створення банківських об'єднань на зразок фінансових та банківських холдингових груп, банківських корпорацій. Вони зберігають право власності й управління, а також пропорційного розподілу прибутку.

Державне регулювання присутністю на ринку іноземних банків є важливим чинником розвитку потенціалу банківського сектору України. Прихід на український ринок банків з іноземним капіталом дозволить підвищити показник капіталізації, як це засвідчує досвід країн Центральної

Європи. Іноземний капітал забезпечує просування на ринок банківських послуг сучасних технологій, нових фінансових продуктів, підходів персоналу до ведення банківської справи, сприяє підвищенню культури корпоративного управління в кредитних організаціях, розвитку конкуренції між ними. Активізація діяльності іноземних банків на території України дозволить збільшити потенційні можливості щодо обсягів кредитів, які можуть отримати українські виробники, розширить спектр банківських послуг, сприятиме розкриттю потенціалу українських банків.

Надзвичайно актуальним в умовах подолання світової фінансової кризи є завдання держави з ліквідації наслідків банківських криз. Вже прийнято Закон України «Про першочергові заходи по попередженню негативних наслідків фінансової кризи та про внесення змін в деякі законодавчі акти України» № 639-VI від 31.10.2008 [9]. Цим законом затверджені правила використання Стабілізаційного фонду, який буде формуватися за рахунок приватизації і державних позик, та рефінансування банків державою. На цьому етапі боротьби з банківською кризою держава вживає певні заходи, але механізм цих антикризових дій мало прописаний в законі і вирішується Кабміном та НБУ на власний розсуд. Тож ми вважаємо, що державним органам управління слід точніше розробляти антикризові нормативні акти з тим, щоб завдання ліквідації наслідків банківських криз повніше реалізовувалося.

Ще одним завданням органів державного управління економікою є створення умов для укріплення довіри населення до банків. Проведений аналіз свідчить про підвищення довіри населення до банківської системи та прийняття ним запропонованої банками ціни ризику за вкладами у вигляді відсоткової ставки. Певною мірою це дійсно так, проте обсяг готівки поза банківською системою все ще надто відчутний і цей факт нерідко розцінюється як негативне явище в діяльності банківської системи. На початок 2009 р. обсяг готівки поза банками (M0) становив майже 75 млрд. грн., або 27,2% грошової маси (M3) [10]. Порівняно з початком 2007 р. частка готівкового обороту скоротилася на 6,4% [10]. Звичайно, не вся ця сума є заощадженнями громадян,

оскільки певна її частина обліковується в касах суб'єктів господарювання, насамперед у торгівлі. Для порівняння: в країнах із ринковою економікою готівка становить 5-10 % загального обсягу грошової маси і має сталу тенденцію до зменшення [11]. Це величезний потенціал, ефективно використання якого сприятиме виведенню національного банківського сектору за показником капіталізації на рівень країн Центральної та Східної Європи.

Як відомо, довіра населення до банків значно підвищилася після введення в дію та удосконалення такого інструменту, як організація Фонду гарантування вкладів фізичних осіб та підвищення рівня гарантованого відшкодування в разі банкрутства банків. Разом з іншими чинниками це привело до зростання відношення обсягу вкладів населення до номінального ВВП - з 5,5% у 2004 р. до 8,6% у 2005 р. [12; 10]. І хоча цей показник за оцінками спеціалістів Світового банку знаходиться на рівні дуже бідних країн, для управління банківською системою дуже важливо підтримати тенденцію збільшення цього показника. Тому на основі вивчення досвіду країн ЄС, Центральної Європи та СНД пропонується здійснювати посилення ролі Фонду гарантування вкладів фізичних осіб, у тому числі:

- забезпечити рівність умов відшкодування коштів для вкладників усіх банків - учасників Фонду;
- здійснити заходи для прискорення накопичення резервів Фондом, зокрема посилити участь держави у формуванні резервів Фонду за рахунок перерозподілу прибутку Національного банку України й спрямування його частки до резервів Фонду (для цього потрібно внести зміни до Закону України «Про Національний банк України» в частині порядку перерозподілу прибутку);
- вжити заходів для поступового нарощення розміру гарантування вкладів фізичних осіб Фондом гарантування до рівня, прийнятого в Європейському союзі, – 20 тис. євро, одночасно слід привести Закони України «Про банки і банківську діяльність» та «Про Фонд гарантування вкладів фізичних осіб» до відповідності зі ст. 7 Директиви 94/19/ЄС (мінімальний розмір гарантування вкладів).

Завдання забезпечення повноправності вступу до Європейського Союзу та світових економічних фінансових організацій має декілька аспектів. По-перше, воно включає питання захисту інтересів національного банківського сектору в процесі відкриття фінансових ринків України. По-друге, для його розв'язання потрібна величезна робота з адаптації українського законодавства в галузі банківської діяльності до світових норм та стандартів. Так, проведений аналіз стану адаптації українського банківського законодавства до *acquis communautaire* дає змогу висунути такі пропозиції, спрямовані на подальше приведення законодавства України до відповідності з *acquis communautaire*:

- потрібно врахувати положення гл. 4 розд. V Директиви 2006/48/ЄС стосовно здійснення банківського нагляду на консолідованій основі;

- привести до відповідності законодавство України зі ст. 23 Директиви 2001/24/ЄС (право кредиторів вимагати заліку зустрічних вимог при заявленні претензій до кредитної установи, якщо такий залік дозволено законом, під який підпадає дана претензія);

Банківські установи (державні банки в тому числі) є установами ринкового типу, вони керуються у своїй діяльності виключно принципом корисності, віддаючи перевагу тим операціям, які більш ефективні з точки зору прибутковості. Банк не може кредитувати збиткові проекти чи надавати кредити з рівнем кредитної ставки нижче, ніж його затрати, не тому, що банкіри не розуміють потреб економіки, а тому що банк за такої політики стане банкрутом.

Механізм державного управління процесом кредитування передбачає такий ефективний, на наш погляд, інструмент регулювання банківської діяльності, як державне фінансування. Як показує аналіз зарубіжного досвіду, практично в усіх країнах Азійсько-Тихоокеанського регіону на початкових етапах реформ державні кошти були основним джерелом кредитування найважливіших галузей промисловості. В Японії в 1966-1975 рр. такі банківські кредити до капітальних вкладень досягали 50%, у Південній Кореї в 1979 р. – 52%, на Тайвані в 1930 р. – 52% [13, с. 145]. Тому в Україні потрібно

використовувати цей метод втручання в банківську діяльність. Головною проблемою під час реалізації цього методу залишається механізм розподілу державних коштів серед уповноважених банків.

Підвищення якості управління банківським сектором неможливе без постійного оновлення банківського законодавства, це одне з провідних завдань, яке мають розв'язувати органи державного управління. На наш погляд, потрібно внести зміни до законів «Про банки і банківську діяльність», «Про Національний банк України». Аналіз законодавчого регулювання кредитних операцій Цивільним кодексом [14] свідчить, що цей кодекс не забезпечує надійного захисту прав кредитора, тому потребує подальшого законодавчого вдосконалення.

Ми пропонуємо на державному рівні врегулювати організацію перевезення та інкасації готівки. До цього часу не створені міжбанківські спеціалізовані служби з перевезення та інкасації готівки. Терміново слід запровадити обов'язкове страхування перевезення та інкасації готівки. З цією метою перелік видів обов'язкового страхування (зараз їх 41), визначений ст. 7 Закону України «Про страхування» [15], має бути доповнений страхуванням перевезення та інкасації готівки.

Окремо слід звернути увагу на ситуацію з рекламою банківських послуг. Фактично в державі процвітає недобросовісна реклама в цій сфері. Насамперед, це пов'язано з тим, що в ст. 24 Закону України «Про рекламу» [16] регламентується, причому досить недосконало, реклама послуг, пов'язаних лише із залученням коштів населення. Щодо реклами послуг із надання кредитів юридичним та фізичним особам у Законі нічого не передбачено. Безперечно, це питання слід урегулювати шляхом внесення відповідних доповнень до Закону.

Завдання боротьби з легалізацією (відмиванням) грошей, які були отримані злочинним шляхом, виокремлено нами у зв'язку з його важливістю для сучасного розвитку світових фінансових ринків. Для його розв'язання необхідним є запровадження ефективних правил та процедур для протидії

легалізації коштів, отриманих злочинним шляхом, і фінансування тероризму. Ми пропонуємо такі заходи:

- проводити роботу з виявлення нових фінансових технологій, що можуть використовуватися для легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, здійснювати аналіз тенденцій, методів та схем фінансування тероризму;
- забезпечити формування переліку осіб, пов'язаних із терористичною діяльністю, та доведення його до відома банківських установ;
- проводити моніторинг укладених торговцями цінними паперами угод, сторонами яких є особи, зареєстровані в офшорних зонах;
- проводити регіональні, міжвідомчі та міжнародні семінари спеціалістів у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансування тероризму;
- розробити та внести зміни до законодавства щодо застосування банківськими установами процедур перевірки відповідних категорій працівників під час їх наймання на роботу для забезпечення високих етичних та професійних стандартів у банківському секторі та запобігання навмисному чи ненавмисному провадженню ними злочинної діяльності.

Вважаємо, що розв'язання зазначених завдань органів державного управління з використанням наведених нами пропозицій сприятиме розвитку та розкриттю потужності потенціалу банківської системи вітчизняної економіки.

Завдання мікрорівня, як видно з рис. 1, ставляться перед органами державного управління банківським сектором, перш за все перед НБУ, та спрямовані на забезпечення надійності роботи комерційних банків та захист вкладників. Усі ці завдання спрямовані на організацію регулювання банківської діяльності та притаманні усім країнам, незалежно від рівня розвитку економіки, тому що направлені згідно з вимогами Базельського комітету з керування банківською діяльністю на підвищення якості управління потенціалом банківської системи [17, с. 33].

Завдання в напрямі підвищення якості та конкурентоспроможності банківських послуг потребують негайного розв'язання, оскільки в них закладено великий потенціал всього банківського сектору національної економіки. Ефективному управлінню потенціалом банківського сектору сприятиме впровадження провідних технологій у банківську систему. Так, ми пропонуємо запровадити економічні методи залучення банків до участі в НСМЕП, а саме: створити на базі НСМЕП дійсно національну систему масових безготівкових розрахунків; розширити інфраструктуру прийому платіжних карток; поступово зменшити готівковий обіг у державі до не більше 10% (як у розвинутих західних країнах).

Україні необхідним напрямком для підвищення конкурентоспроможності є робота над розширенням можливостей фізосіб (головним чином трудових мігрантів) здійснювати перекази із-за кордону (без відкриття банківського рахунку) через мережу партнерів українських банків за кордоном.

Важливе місце в комплексі завдань з удосконалення управління банківським сектором належить банківському нагляду, моніторингу та контролю. Досвід організації та здійснення банківського нагляду вказує на наявність значних резервів удосконалення організації нагляду. Удосконалення банківського нагляду, моніторингу та контролю діяльності банків на мікрорівні потрібно здійснювати, маючи на увазі нові вимоги Базельського комітету, які впроваджуються у світову практику на сучасному етапі як вимоги Базелю-ІІ.

На сучасному етапі досить активно обговорюється питання створення єдиного регулятора фінансового ринку, який би об'єднав в одну структуру Державну комісію з цінних паперів та фондового ринку, Державну комісію з регулювання ринків фінансових послуг України та відповідні департаменти Національного банку України. Як свідчить світовий досвід, у таких країнах, як Австрія, Бельгія, Данія, Естонія, Фінляндія, Індія, Японія, Польща банківський нагляд здійснюють спеціально створені інститути. А в таких країнах, як Білорусь, Бразилія, Китай, Греція, Італія, Росія банківське регулювання та нагляд здійснюється Центральним банком держави. На основі цього можна

зробити висновок, що немає чіткого зв'язку між рівнем розвитку банківської системи і способом визначення органу державної влади, який регулює діяльність банківського сектору. Тому вважаємо, що на сучасному етапі становлення національної економіки взагалі та банківського сектору зокрема недоцільно ускладнювати діючу систему управління новими інституціями.

Наступним завданням управління банківським сектором, що має вирішуватися на мікрорівні, ми виокремили завдання у напрямі поширення міжнародних стандартів корпоративного управління в банках. За оцінками ЄБРР і Світового банку рівень корпоративного управління в Україні – найнижчий з усіх пострадянських країн [18, с. 13]. Причому висновки зарубіжних експертів стосуються всіх видів бізнесу, у тому числі й технологічно прогресивного банківського сектору.

З метою підвищення якості корпоративного управління необхідно законодавчо закріпити розширення Національним банком України переліку та посилення вимог до змісту публічної інформації (інформації про власний фінансовий стан, власників, структуру управління, якісні характеристики менеджменту, основні інвестиції тощо).

Також пропонуємо внести зміни до законодавства, які надають Національному банку України право встановлювати вимоги щодо професійної придатності та ділової репутації керівників банків. Ми вважаємо, що в Національному банку України та його територіальних управліннях має бути створена спеціальна база даних на колишніх керівників збанкрутілих банків із метою недопущення випадків призначення їх на керівні посади в інші банки. Ця ж база має містити дані про акціонерів, які мали заборгованість за отриманими кредитами в збанкрутілих банках і поряд із цим є (або стають) ними в інших або в новостворених банках.

Вважаємо також необхідним продовження роботи з адаптації нормативно-правової бази України з питань корпоративного управління до вимог законодавства Європейського Союзу та Базельського Комітету, зокрема розроблення та прийняття Закону України «Про корпоративне управління».

Одним із найважливіших завдань, що постає перед НБУ, є розвиток ризик-менеджменту. Але ми вважаємо, що зниження ризиків до мінімуму не є оптимальним шляхом досягнення мети стабільної та надійної роботи банківської системи. Тому, згідно з вимогами Базелю-II, необхідно вдосконалити підхід до реалізації цієї мети. Ми пропонуємо поступовий перехід регулювання банківської діяльності від контролю за мінімізацією ризиків до моніторингу якості управління ризиками в банках. У цей процес необхідно включити такі етапи роботи: ідентифікацію ризиків, визначення їх розмірів, оцінку систем управління ризиком у банку, розробку стратегії нагляду за банком, яка буде враховувати результати оцінки розмірів ризику. Перехід до нагляду на основі оцінки систем управління ризиками в банках має змінити роль банківського нагляду та власну стратегію банків щодо управління діяльністю.

Існує нагальна потреба в подальшому доопрацюванні нормативної бази в частині запровадження рекомендацій Базельського комітету з банківського нагляду щодо розкриття банками кількісної та якісної інформації, а також внесення змін до нормативно-правових актів щодо вдосконалення річної фінансової звітності банків України в частині врахування нових вимог Міжнародних стандартів фінансової звітності.

У результаті процесів інтеграції інформаційна прозорість і, як наслідок, якість послуг на ринку банківських послуг поступово зростатиме. Тому важливо заздалегідь вживати заходів щодо адаптації банківського законодавства України до законодавства Європейського Союзу, рекомендацій Базельського комітету з банківського нагляду та інших міжнародних організацій. Такі дії сприятимуть більш послідовному впровадженню стандартів і приведенню вимог щодо інформаційної прозорості у відповідність до найкращої міжнародної практики [19, с. 33].

Висновки. Формування цілей, завдань і напрямів державного управління та регулювання банківською діяльністю, тобто визначення елементів об'єкта управління, які потребують уваги, суб'єктів управління та регулювання

напрямів їх роботи є першою ланкою в удосконаленні механізму державного управління й регулювання банківської діяльності, яка дає основу для подальшого вибору методів та розробки інструментів впливу на банківську діяльність із визначеними цілями.

Таким чином, запропоновано комплекс методів та інструментів, який дозволяє розв'язати широке коло завдань державного управління на макро- та мікрорівнях в умовах перехідної економіки. Результати дослідження можуть бути складовою Комплексної програми розвитку банківського сектору України в частині вдосконалення державного управління та регулювання банківського сектору національного господарства.

Література:

1. Геєць В. Макроекономічна оцінка грошово-кредитної та валютно-курсової політики України до і підчас фінансової кризи / В. Геєць // Економіка України. - Київ: Преса України, 2009. – № 2. – С.5-24.
2. Сало І.В. Фінансовий менеджмент банку: навч. посіб./ І.В.Сало, О.А. Криклій. – Суми: ВТД „Університетська книга”, 2007. – 314 с.
3. Міщенко В.І. Основні напрями забезпечення стабільності фінансового сектору України в контексті глобалізаційних процесів/ В.І. Міщенко, С.В. Міщенко // Фінанси України. – 2008. – №5. – С. 56-69.
4. Орлов С.Н. Экономика и банковская система региона / С.Н. Орлов – М.: ЗАО «Издательство «Экономика», 2004. – 302 с.
5. Холт Р.Н. Основы финансового менеджмента: пер. с англ./ Р.Н. Холт. – М.: Дело Лтд, 2000. – 256 с.
6. Хорн Дж. Ван. Основы управления финансами / Пер с англ.; гл. ред. Я.В. Соколов. – М.: Финансы и статистика, 1996. – 342 с.
7. Про банки і банківську діяльність: Закон України від 07.12.2000 р. (в ред. від 05.08.2009 р.) № 2121-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.ligazakon.ua.

8. Поздняков О.І. Особливості банківського регулювання та нагляду в країнах з перехідною економікою / О.І. Поздняков // Фінанси України. – 2006. – № 1. – С. 101–107.
9. Про першочергові заходи по попередженню негативних наслідків фінансової кризи та про внесення змін в деякі законодавчі акти України: Закон України від 31 жовтня 2008 р. № 639–VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.zakon.rada.gov.ua.
10. Офіційний Веб-сайт Державного комітету статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.ukrstat.gov.ua.
11. Мировая экономика [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.ereport.ru.
12. Офіційний сайт Національного банку України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.bank.gov.ua.
13. Зимовець В.В. Фінансовий потенціал банківської системи України та ефективність його використання / В.В. Зимовець, Н.М. Шелудько // Актуальні пробл. економіки. – 2007. – № 1. – С. 139-155.
14. Цивільний кодекс України // Відомості Верховної Ради. – 2003. – №40-44. – Ст. 356.
15. Про страхування: Закон України від 07 березня 1996 р. (із змінами від 10.04.2008) № 85/96–ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.zakon.rada.gov.ua
16. Про рекламу: Закон України від 3 липня 1996 р. (із змінами від 04.06.2009) № 270/96–ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.zakon.rada.gov.ua.
17. Ковальов О.П. Ризики банківської системи України в умовах приєднання до світової організації торгівлі і дотримання вимог угоди Базель-2 / О.П. Ковальов // Актуальні пробл. економіки. – 2006. – № 6. – С. 28-35.
18. Гулик Т. Тенденції розвитку ринку банківських послуг з кредитування корпоративних клієнтів в Україні / Т. Гулик // Банківська справа. – 2007. – № 6. – С. 12-25.

19. Крилова В. Прозорість банківської системи: світовий досвід та українські перспективи / В. Крилова, А. Незнамова // Банківська справа. – 2007. – № 3. – С. 20-34.
20. Челомбітько Т.В. Основні напрями державного регулювання діяльності банківського сектору національного господарства / Т.В. Челомбітько // Зб. тез доп. 9-ї міждисцип. наук.-практ. школи-конф. «Сучасні проблеми гуманізації та гармонізації управління» / Українська Асоціація «Жінки в науці та освіті»; Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна. – Х. : 2009. – С. 94-95.

Аннотация

УСОВЕРШЕНСТВОВАНИЕ УПРАВЛЕНИЯ ПОТЕНЦИАЛОМ РАЗВИТИЯ БАНКОВСКОГО СЕКТОРА ЭКОНОМИКИ

Челомбитько Т.В., научный сотрудник

Харьковский национальный университет имени В.Н. Каразина

В работе освещаются проблемы государственного регулирования деятельности банковского сектора Украины. Предложена комплексная программа усовершенствования управления банковским сектором национальной экономики. Представлены методы по усовершенствованию механизма государственного регулирования банковской деятельности.

Ключевые слова: потенциал банковского сектора, развитие, государственное управление, экономическая политика, капитализация.

Summary

IMPROVEMENT OF MANAGEMENT POTENTIAL OF DEVELOPMENT OF
BANK SECTOR OF ECONOMY

Chelombitko T.V., research worker

V.N. Karazin Kharkiv National University

The article lights up the problems of government control of activity of bank sector in Ukraine. The complex program of improvement of management the bank sector of national economy is offered. Methods are presented on the improvement of mechanism of government control of bank activity.

Key words: potential of bank sector, development, government management, economic policy, capitalization.

Надійшла до редакції 24.12.2010 р.

© Челомбітько Т.В., 2010 р.